

Виховувати активних будівників комунізму

Завдання комітетів комсомолу республіки по вдосконаленню комуністичного виховання молоді в світлі рішень XXVI з'їзду КПРС і XXVI з'їзду Компартії України обговорюють учасники Республіканського семінару-наради секретарів міськкомів і райкомів комсомолу, який 10 серпня почав роботу в столиці України.

На семінарі-наradі виступив кандидат у члени Політбюро, секретар ЦК Компартії України О. С. Кенто.

Доповідь зробив перший секретар ЦК ЛКСМУ А. І. Корнієнко.

Розвиваючи політичну і трудову активність підрастаючого покоління, відзначалося на нараді-семінарі, треба завжди пам'ятати настанову звітної доповіді Центрального Комітету XXVI з'їзду КПРС: найважливіше, найголовніше в роботі комсомолу — сприяти формуванню покоління людей політично активних, які знають сповіду, люблять працю і вміють працювати, завжди готові до захисту Батьківщини. В цьому зв'язку вирішального значення набуває перебування багатьох діячів і сфер ідеологічної роботи, яка повинна поглибити враховувати особливості нинішнього етапу суспільного розвитку, відповідати духові часу, високому політичному, культурному й освітньому рівню радянських людей. Учасники семінару-наради підкреслили, що шляхи такої перебудови чітко і ясно сформульовані в рішеннях XXVI з'їзду, виступах Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР товариша Л. І. Брежнєва, в постанові ЦК КПРС «Про подальше поліпшення ідеологічної, політико-виховної роботи».

Величезна роль у формуванні комуністичної ідейності, активної життєвої позиції молоді належить системі комсомольського політичного виховання, економічної освіти.

Спираючись на питаннях агітаційної роботи в молодіжному середовищі, учасники семінару-наради відзначили особливу важливість масово-політичних заходів за місцем проживання, використання вже діючих у житлових масивах комплексів масово-політичної роботи, клубів політичного інформування, проведення масових свят вулиць, населених пунктів.

Відповідальні завдання стоять також перед засобами масової інформації. В інформаційному і патрістичному вихованні слід широко використовувати підготовку до святкування 60-річчя утворення

СРСР та 1500-річчя міста Києва.

Значну увагу на семінарі-наradі було приділено питанням трудового виховання молоді, підвищення завдань. Бойову програму її активності в розв'язанні соціально-економічних дій комсомолу республіки на трудовому фронті, відзначали учасники, викладено у виступі члена Політбюро ЦК КПРС, першого секретаря ЦК Компартії України товариша В. В. Щербицького на пленумі ЦК ЛКСМУ в нинішньому році. Треба піднести значення комсомольських організацій у формуванні у молоді глибокого розуміння ролі суспільно корисної праці, престижності будь-якої професії, виховання почуття гордості за приналежність до провідної сили суспільства — робітничого класу, селянського колективного селянства.

Формування комуністичного ставлення до праці невіддільне від виховання почуття господаря виробництва, своєї країни, від боротьби за бережливість і економію робочого часу, енергії, палива, сировини, матеріалів. Тут, як підкреслював Леонід Ілліч Брежнєв, ми маємо провести велику роботу з використання різноманітних форм ідейно-політичного впливу.

Комсомольські організації повинні добиватися, щоб турбота про нього — наше неоціненне багатство — стала кровною справою кожного юнака і дівчини.

На семінарі-наradі йшла також ділова розмова про завдання морального виховання молоді, заходи по вдосконаленню стилю і методів виховної роботи. Зверталась увага на необхідність підвищення дієвості атеїстичної пропаганди, формування у молодих людей правильних естетичних поглядів і художніх смаків, ефективного використання в реалізації загальновиховних завдань фізичної культури.

У роботі семінару-наради беруть участь відповідальні працівники ЦК Компартії України, керівники ряду республіканських міністерств і відомств.

Семінар-нарада продовжує роботу.

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 13 серпня 1981 року № 97 (2981)

Ціна 2 коп

П'ЯТИРІЧКА:

РІК ПЕРШИЙ

НАСЛІДУЮТЬ НАСТАВНИКА

За підсумками соціалістичного змагання другого кварталу серед комсомольсько-молодіжних колективів Кіровоградського заводу радіовиробів перше місце присуджено КМК слюсарів механоскладальних робіт (бригада Валерій Губський). Перехідний червоний вимпел комітету комсомолу бригади імені XXVI з'їзду КПРС отримала за високі виробничі успіхи. Денні норми хлопці, як превило, виконують на 105—110 процентів, есю продукцію здають тільки з першого пред'явлення. А це не легко, коли взяти до уваги, що колектив виготовляє необхідне обладнання не тільки для свого цеху, а й для заводу в цілому. Тут не обійтися без професійної майстерності, ґрунтовних знань. Тільки за другий квартал продуктивність праці в КМК зросла на 2,2 процента, а фонд заробітної плати становив 5 тисяч 735 карбованців. Для бригади, де єсього сім чоловік, це чимало.

Слюсаря І. Д. Горгуленка знають як досвідченого наставника. Його учні швидко оволодівають спеціальністю механоскладальника. Микола Нагорний недавно прийшов у цей КМК, а сьогодні вже працює нарівні з усіма. Крім І. Д. Горгуленка наставником може бути кожен член бригади. П'ятеро з них — ударники комуністичної праці, а комсомолец Володимир Дмитренко виборов звання «Кращий робітник цеху».

О. АФАНАСЬЕВА, член бюро комітету комсомолу Кіровоградського заводу радіовиробів.

СЕМЕСТР ТРЕТІЙ,

ТРУДОВИЙ

ФЕСТИВАЛЬ

СБЗ

Зранку над будівельним майданчиком Липицького цукрозаводу полинали комсомольські пісні. Сюди з'їхалися представники студентських будівельних фестивалів, присвячених Дню будівельника.

З вітальним словом до будівельників звернувся комісар Кіровоградського обласного СБЗ Сергій Лупинський.

Понад 1300 студентів завітали, учнів технікумів і ІІТУ, об'єднаних у 51 загін, трудяться цього літа в 14 районах області, — сказав Сергій. Вони пам'ятають виконані будівельно-монтажні роботи біля ліній міської карбованців. У них, коли ми двадцять віднахаємо народження республіканського будівельного юнака і дівчини, почалися заклади Кіровоградщини трудяться удари, навздо.

Кращими в зоні голова будівельного ПМК тресту «Кіровоградмашбуд» В. О. Лиходід назвав СБЗ «Бригадники» і «Товариш» з Кіровоградського будівельного технікуму. Їм вручено грошові премії, грошові премії.

Фестиваль продовжили спортсмени. Гарячі баталії розгорілися на волеболодних майданчиках, селену футбольному полі, в напруженій боротьбі збірників шахістів.

Закінчилося студентське свято концертом агітбригади загону «Суденік» із Кіровоградського радіотехнічного училища. — щоб гавта тек же заданіми мелодіями студентських будовах.

А. КРИВОРУЧКО.

Добровеличківський район.

На знімках: нагороджені кращими; складна партія з піснями жити веселіше. Фото В. МАСЛЕННИКОВА.

НА ПРИЗ ГАЗЕТИ «МК»

ЛІДІРУЮТЬ ОЛЕКСАНДРІЙЦІ

Напружено, цікаво проходить багатоденна велогонна школярів на призи «Молодого комуніста». В індивідуальній гонці на 10 кілометрів переміг кандидат у майстри спорту з Первомайська Володимир Пере-

лазний. Другим був олександрієць Станіслав Карчевський, 50-кілометровий критеріум вулицями обласного центру виграв кіровоградець Владислав Шнур. Призерами стали також Віктор Малик з Хмельницького та запаронець Сергій Трубинов.

Групова гонка на 50 кілометрів визначила лідерів першого етапу змагань в індивідуальному заліку, фінішувавши в груповій

гонці третім, на перше місце в індивідуальному заліку вийшов олександрієць Станіслав Карчевський. Кіровоградець Владислав Шнур — на третьому. Його випередив Віктор Перелазний.

Лідерство у командному заліку захопили олександрійці. Друга команда Первомайська — на другому місці, на третьому вихованці ДЮСШ обласного Кіровограда.

«КРИВБАС» — «ЗІРКА» — 1:2

З настробом бойовості, самовідданості, колективізму вийшли на цю зустріч кіровоградці. Без розвідки вони кинулися в атаку всіма ланками. Іде двадцять хвилин. З флангу під гострим кутом б'є Валерій Самофалов. Голіпер «Кривбасу» Валентин Шатохін не втримує м'яча

і випускає його з рук. А тут — Юрій Касьянін. Він забив перший гол. Офіційні успіхи, гості намагаються збільшити результат. Це їм вдається через сім хвилин. Після удару Самофалова по штрафному майданчику «Кривбасу» на м'яч вилінув Федір Студньов і подвоїв рахунок.

Після відпочинку господарі намагаються уникнути програшу. Вони величезні сили йдуть у напад.

На п'ятдесят п'ятій хвилині суддя із Харкова Віктор Ткаченко призначає в бік гостей одинадцятиметровий штрафний удар. Але Валерій Музичук парирував м'яч. Та все ж через кілька хвилин господарі експрошують розрив. До фінальної сирени м'яч відзначився Самофалов, але йому не вистачило влучності. Намі земліки виграли — 2:1. До реф, вже четвертий рік підірив вони замиють поразки кривбасців на їхньому полі.

ЦЕЙ
ЗОРЯНИЙ
ЖНИВНИЙ ЧАС

ВОНИ СТАЛИ ПЕРЕМОЖЦЯМИ

У перших рядах звитяжців хлібної заїмки йшли комсомольці та молодь області. Працювали натхненно, по-ударному, спираючись на досвід своїх наставників, використовуючи їхні життєві уроки. Ось вони, молоді гвардійці жнив:

Серед комбайнерів, які жилили на СК-5:

Сергій Святелік з радгоспу імені Димитрова Устатківського району — з площі 359 гектарів зібрав 11300 центнерів зерна.

Дмитро Паладій з колгоспу імені Суворова Бобринського району — на 306-гектарній площі зібрав 9564 центнери зерна.

Володимир Шинмарьов з колгоспу імені Пархоменка Новоукраїнського району — з площі 291 гектарів зібрав 8772 центнери зерна.

Микола Савранський з колгоспу імені Карла Маркса Добровеличківського району — скопив зерно на площі 396 гектарів і намолотив 8670 центнерів зерна.

Сергій Грушка з колгоспу імені XX з'їзду КПРС Онуфріївського району — з 246-гектарної площі зібрав 7596 центнерів зерна.

Анатолій Колотингін з колгоспу «Дніпро» Світловодського району — скопив зерно на площі 314 гектарів, намолотив 7589 центнерів хліба.

Омельян Петренко з колгоспу імені Куйбишева Гайворонського району — на 270 гектарах зібрав 7509 центнерів зерна.

Серед молодих комбайнерів, які жилили на СК-6:

Микола Вакулєнко з колгоспу «Дружба» Олександрівського району — із 345-гектарного лану зібрав 12041 центнер зерна.

Андрій Трюхан з радгоспу «Пятихатський» Петрівського району — на 313

гектарах намолотив 10572 центнери зерна.

Олександр Придучий з колгоспу «Зоря комунізму» Долинського району — підібрав валки на площі 378 гектарів, намолотив 10364 центнери зерна.

Олександр Підкуль з радгоспу Перегонівського району — на 316 гектарах намолотив 10005 центнерів збіжжя.

Серед комбайнерів, які працювали на СК-4, найбільше зерна — 5048 центнерів — намолотив Петро Козішкур з колгоспу імені Фрунзе Ульяновського району.

Серед жаткарів, які працювали на агрегатах ЖРС-4,9:

Іван Настасієнко з колгоспу імені Фрунзе Ульяновського району — скопив зерно на площі 462 гектари.

Петро Гнєний з колгоспу імені Калініна Новоукраїнського району — поклав у валки ранні зернові на 460 гектарах.

Микола Бицюк з колгоспу імені Комінтерну Онуфріївського району — скопив хліба на 425 гектарах.

Серед молодих водіїв: Микола Чернега з колгоспу «Маяк» Знам'янського району — автомобілем ЗІЛ-130 перевіз від комбайнів на тік 12321 центнер зерна.

Василь Юрескул — водій Новоукраїнського автопідприємства 10041 — автомашинною ГАЗ-53 відтасував з поля на тік 12490 центнерів зерна.

До кінця липня зоставався ще чотири дні. Та я поспішав. Поспішав у колгосп імені Горького, який ось уже кілька років одним із перших у районі закінчує жнивування. Господарство за участю молоді в жнивних роботах (причому, із 11 комбайнових екіпажів 9 комсомольсько-молодіжних) останні два роки не знає собі рівних на Кіровоградщині.

— Вчора у Великих Троянах святкували обжинки, — сказав інструктор райкому комсомолу Олександр Родік.

Та одного комбайна ми все ж побачили на полі. Недалеко за селом (звідти Великі Трояни видно, як на долоні) від лісоосуни до шляху поволечки простувала хмара куряви. Проти сонця у ній ледве вгадувався велетенський «Колос». Комбайн ішов рівно, впевнено, що працював останні години (навіть хвилини).

Останній валок пшениці витівав праворуч од шляху і падав у барабан «Колоса», що миті вкорочуючись. А праворуч шляху горіла стерня. Ще вчора після обіду Андрій Драчук, заступник секретаря комсомольської

організації колгоспу, заглянув зі школярами це поле з усіх кінців. Стерня горить тихенько, ліниво, бо соломі дбайливо підібрані, заскритували і обгоріли: стоять зараз скрити застраховані від вогню чорними рамками масної рілля.

— Фактично жнива згорнули у нас учора. Вежа одиннадцятьма комбайнами закінчували. Одразу по закінченні обжинки відсвяткували урочисто. Переможців відзначили грамотами, грошовими преміями, яскраво-червоними биндами пов'язали їх. А тепер, — сказав укінці секретар парткому Андрій Григорович Русаковський, — можна і відіснатись.

Олег Бурлака, секретар комсомольської організації, про успіхи на жнивних говорить мало: очевидно, вважає, що так і мусить бути, ніяк не інакше. А може, тому, що в успіхові комсомольців є і його вагомий частка, а про це скромні люди не говорять.

Комсомольський секретар жинував уперше, бо досі за навчанням та за роботою невідкладною (Олег працював агрономом, на- ці заступник голови кол-

госпу по роботі з молоддю) не було коли. А цього року ще з зимі готувався. Задалегідь знав, що збиратиме хліб із Станіславом Світковським.

ПЕРШІ ЖНИВА

НА ЖНИВАХ —
КОМСОМОЛЬСЬКИЙ СЕКРЕТАР

Тому навідувався частіше до тракторного стану, допомагав готувати «Іншу» до жнивобрання. С. Світковський комбайнер старший, роботящий, уміє зберегти техніку сам і інших до цього привчає. «Інша» його п'ятий сезон жинувала, а глянеш на неї — мов нова.

Добру школу пройшов ватажок цього літа. По-справжньому відчув, як важливо не розслабитись, коли на тебе покладено величезної надії. Пому ці жнива були необхідні ще й для того, щоб міцніше утвердитись як секретареві. Адже особистий приклад найпереконливіший, пайдод-

казовіший. І жинувати Олег пішов не тому що боявся дорікань комсомольців: «А ти біжи сам спробуй, тоді й казати мені». Не тому — у кож-

ного врешті, є своя робота, яку він повинен виконувати. Бездоганно (О. Бурлака у цьому відношенні хлопцеві тамується), а тому, що він хлібороб і рано чи пізно мусив спробувати збирати хліб; а ще для того, щоб підняти бойовий дух товаришів власним прикладом. Вважають, що важкі жнива тоді, коли дощі на перешкоді, коли вітри викладають стебла до землі. Правильно. Та для повнобразного жнивобрання ось такі, як цього року — спекотні. Коли і перепочити нема часу, і на сон відводиться година, найбільше дві; коли нече, як

у достеменному печлі. За дванадцять жнивних днів жодної краплини не впадало з неба. Такої спеки давно не пам'ятають. Але не зломився ті, хто вперше сів за кермо комбайна. Своє перше літо жинували учні місцевої школи Віктор Бердовський та Ігор Лисюк. Ім та ще Валерію Румику на початку жнив (така вже традиція в колгоспі імені Горького) вручили трудові книжки колгоспників, то ж хіба могли вони спавзувати? А ще рівнялись на секретаря колгоспних комсомольців — Олега закликав до рекордів, отож і йшли на рекорди. Хай і невисокі, але свої власні, а тому й до- рогі.

До Олегового комбайна шодня навідувався Андрій Драчук, розповідав про справи з колгоспом, про соціалістичне змагання комсомольців району. Олег на період жнив зоставив за- мість себе серйозного керівника — чотири роки перед ним Андрій очолював комсомольців господарства. Часу на жнивах об- мал, та все ж знаходив ватажок і заступник п'ять-десять хвилин для розмови про результати вчорашнього дня, про іде-

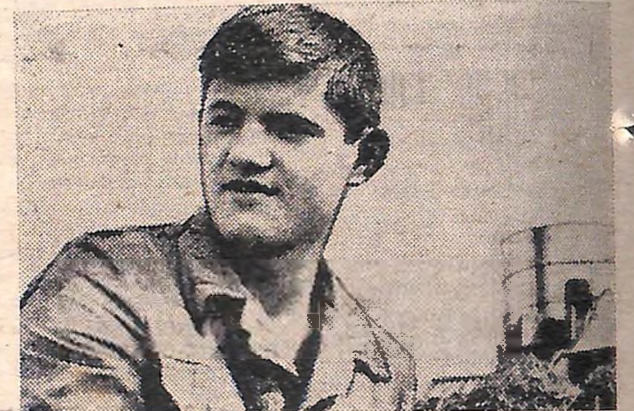

Фото В. ГРИБА.

ШАНА ВАМ,

ЦЬОГО ЛІТА ЗА ВРОЖАЙ-81 КІРОВОГРАДСЬКИНІ БОРОЛИСЯ 527 КОМБАЙНОВИХ, 216 ЖАТКОВИХ, 1687 АВТОМОБІЛЬНИХ, КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНИХ ЕКІПАЖІВ, 600 ШТАБІВ «КН», 598 ПОСТІВ ЯКОСТІ, 345 МОЛОДИХ ЛЕКТОРІВ, 568 ПОЛІТИНФОРМАТОРІВ.

ІДЕОЛОГІЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЖНИВ

НАШ СПІЛЬНИЙ КОРОВАЙ

комсомольсько-молодіжний колектив, що торік вийшов переможцем змагання молодих жинварів району, і тепер зайняв одне з перших місць серед молодіжних екіпажів Кіровоградщини. Не боюся сказати, що в цих досягненнях є вклад і наших комсомольських ідеологічних працівників. Задогдо до збирання хліба агітатор Любова Неїжко почала з вищезгаданим комсомольсько-молодіжним колективом вивчати постанову ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про додаткові заходи по забезпеченню збирання врожаю, заготівель сільськогосподарських продуктів і кормів у 1981 році та успішного проведення зимівлі худоби в період 1981—1982 року». Немало донесла зусиль комсомоль-

ський агітатор, щоб молоді хлібороби якнайповніше втілювали в життя основні положення партійного документа. На обжинках у колгоспі імені Пархоменка, коли встановували В. Шинмарьова і В. Януковського як переможців, Любова Неїжко по праву стояла поруч з героями жнив. Уміло несли до хліборобів слово партії, мобілізували їх на ударну працю, агітатори В. Антоненко, О. Вергун, А. Земба, у полі серед молодих хліборобів колгоспу «Росія» була щодня Валентина Вейпан. Неабиякий інтерес у жинварів викликали її повідомлення про стан справ у болгарських хліборобів, з якими змагаються механізатори «Росії».

Веселі, радісні обжинки проходять у колгоспах району. А що за свято без

дзвінкої пісні чи запального танцю! Як добрих друзів приймають трудючіні полі молодих культурників. Це вони звеселили їх у короткі хвилини жнивного перепочинку, це вони вітали їх біля комбайнів щирим, добрим словом, улюбленою піснею. 60 разів виступали під час жнив 20 агітбригад району, більшість учасників яких — комсомольці.

Вагоний комсомольський коровай нозує у районі. Бо вівбрав він у себе трудову завітату тих, хто сіяє і ростив хліб, завова- тив жинварів, висоні устремління всіх, хто вболі- вав і дбав про нього.

О. КОЗЛОВСЬКИЙ,
перший секретар рай-
кому комсомолу,
м. Новоукраїнка.

В. ТЕЛІЖАН.
Ульяновський район.

ЗВИТЯЖЦІ ЖНИВ-81!

— ДІДУ, а вже хліба косять.

— Косять? — приклав коша до долонь до вуха.

— Ти диви... А я думаю, що воно ото гуде зранку?..

— А ви ж чом не йдете?

— Коса позубилася і грабки шашіль побив...

— То беріть батькову, — піднялись насміхуваті брови.

— Та ні, хай уже молодші — Петько Ширококов, Гонтар, Шарко...

(Із розмови вісімдесятилітнього зеленського пенсіонера Миколи Митюха Дорошенка з внуком).

ЩАСЛИВІ ПРИКРЕТИ

То було, як достигли яшні, а яблука тільки почали наливатися, як задривав у степу бентежно колос. То було якраз у передзніж'я...

„Гуркотіли громи. Били в могутні литазри і замовкали за видноколом, там, де бере початок синій Інгулець. Палахотіли обрії, прожиті вогненними пасмами.“

«...Зараз піде дощ», — подумав і міцніше наліг на важелі комбайна. — «Хоча б встигнути...»

Прокинувся весь у холодному поту.

— Це ж треба, — усмінулася дружина, коли розповів про той сон. — Жнива не встигли початися, а ти вже гарячуєш.

Іван Іванович ніколи не вірив сновидінням. А тут на тобі — вдруге згадав. На засіданні правління колгоспу. «А що, коли й справді збиратиме буде важким?» — тривожно заступало у скронях.

Після засідання затримався у голови.

— Слухаю, Івановичу, — підвів голову А. Г. Польовий.

— Жнива на носі...

— Вірно.

— А комбайнерів не зистачає.

— Теж правильно.

— А що коли я?..

Голова замислився. Гонтар знав, про що він думає. Звичайно ж, зважає, котра з двох бід менша: залишитися без комбайнера чи без механіка?..

— Що ж, — мовив нарешті. — Спробуй, Івановичу.

Він сів на старенький СК-4, який з минулого жнива стояв без господаря. За рекордами не ганявся, але й задніх не пас. Із соціальними зобов'язаннями по намолоту зерна

справився одним із перших у колгоспі «Україна».

Не одні жнива промайнули з тих пір. На одну тонну зерна видав з бунера свого комбайна Іван Іванович Гонтар — колгоспний механік, комуніст.

А оце знову, напередодні хлібозбирання, привидівся йому сон. Те саме поле, громи-блискавиці, комбайн. Тільки не один він на капітанському містку, а з Юрком — молодшим сином.

«Пора, значить, і йому в поле. Давно хлопець проситься» — вирішив про себе.

— Ну що, Юрію, лаштуйся в дорогу, — мовив за сніданком.

Вони помічники комбайнерів. Микола Шарко, Юра Гонтар, Лідія Кондріч, Петько Ширококов. Вечір — найкраща для них пора.

Дістане хтось квачика, білу фарбу і порядку не квапливо біла агрегата. Всі знають: зірочку малює, а може, й дві.

— А я вже застра...

Співають утихшим: не ладилась, значить, робота.

Вони помічники комбайнерів. Микола Шарко, Юра Гонтар, Лідія Кондріч, Петько Ширококов. Вечір — найкраща для них пора.

Дістане хтось квачика, білу фарбу і порядку не квапливо біла агрегата. Всі знають: зірочку малює, а може, й дві.

— А я вже застра...

Співають утихшим: не ладилась, значить, робота.

Вони помічники комбайнерів. Микола Шарко, Юра Гонтар, Лідія Кондріч, Петько Ширококов. Вечір — найкраща для них пора.

Дістане хтось квачика, білу фарбу і порядку не квапливо біла агрегата. Всі знають: зірочку малює, а може, й дві.

— А я вже застра...

Співають утихшим: не ладилась, значить, робота.

Вони помічники комбайнерів. Микола Шарко, Юра Гонтар, Лідія Кондріч, Петько Ширококов. Вечір — найкраща для них пора.

Дістане хтось квачика, білу фарбу і порядку не квапливо біла агрегата. Всі знають: зірочку малює, а може, й дві.

— А я вже застра...

Співають утихшим: не ладилась, значить, робота.

Вони помічники комбайнерів. Микола Шарко, Юра Гонтар, Лідія Кондріч, Петько Ширококов. Вечір — найкраща для них пора.

Дістане хтось квачика, білу фарбу і порядку не квапливо біла агрегата. Всі знають: зірочку малює, а може, й дві.

— А я вже застра...

Співають утихшим: не ладилась, значить, робота.

Вони помічники комбайнерів. Микола Шарко, Юра Гонтар, Лідія Кондріч, Петько Ширококов. Вечір — найкраща для них пора.

Дістане хтось квачика, білу фарбу і порядку не квапливо біла агрегата. Всі знають: зірочку малює, а може, й дві.

— А я вже застра...

Співають утихшим: не ладилась, значить, робота.

Вони помічники комбайнерів. Микола Шарко, Юра Гонтар, Лідія Кондріч, Петько Ширококов. Вечір — найкраща для них пора.

Дістане хтось квачика, білу фарбу і порядку не квапливо біла агрегата. Всі знають: зірочку малює, а може, й дві.

— А я вже застра...

Співають утихшим: не ладилась, значить, робота.

Вони помічники комбайнерів. Микола Шарко, Юра Гонтар, Лідія Кондріч, Петько Ширококов. Вечір — найкраща для них пора.

Дістане хтось квачика, білу фарбу і порядку не квапливо біла агрегата. Всі знають: зірочку малює, а може, й дві.

— А я вже застра...

Співають утихшим: не ладилась, значить, робота.

Вони помічники комбайнерів. Микола Шарко, Юра Гонтар, Лідія Кондріч, Петько Ширококов. Вечір — найкраща для них пора.

Дістане хтось квачика, білу фарбу і порядку не квапливо біла агрегата. Всі знають: зірочку малює, а може, й дві.

— А я вже застра...

Співають утихшим: не ладилась, значить, робота.

Вони помічники комбайнерів. Микола Шарко, Юра Гонтар, Лідія Кондріч, Петько Ширококов. Вечір — найкраща для них пора.

Дістане хтось квачика, білу фарбу і порядку не квапливо біла агрегата. Всі знають: зірочку малює, а може, й дві.

— А я вже застра...

Співають утихшим: не ладилась, значить, робота.

Вони помічники комбайнерів. Микола Шарко, Юра Гонтар, Лідія Кондріч, Петько Ширококов. Вечір — найкраща для них пора.

Дістане хтось квачика, білу фарбу і порядку не квапливо біла агрегата. Всі знають: зірочку малює, а може, й дві.

— А я вже застра...

Співають утихшим: не ладилась, значить, робота.

Вони помічники комбайнерів. Микола Шарко, Юра Гонтар, Лідія Кондріч, Петько Ширококов. Вечір — найкраща для них пора.

Дістане хтось квачика, білу фарбу і порядку не квапливо біла агрегата. Всі знають: зірочку малює, а може, й дві.

— А я вже застра...

Співають утихшим: не ладилась, значить, робота.

Вони помічники комбайнерів. Микола Шарко, Юра Гонтар, Лідія Кондріч, Петько Ширококов. Вечір — найкраща для них пора.

Дістане хтось квачика, білу фарбу і порядку не квапливо біла агрегата. Всі знають: зірочку малює, а може, й дві.

— А я вже застра...

Співають утихшим: не ладилась, значить, робота.

Вони помічники комбайнерів. Микола Шарко, Юра Гонтар, Лідія Кондріч, Петько Ширококов. Вечір — найкраща для них пора.

Дістане хтось квачика, білу фарбу і порядку не квапливо біла агрегата. Всі знають: зірочку малює, а може, й дві.

— А я вже застра...

Співають утихшим: не ладилась, значить, робота.

Вони помічники комбайнерів. Микола Шарко, Юра Гонтар, Лідія Кондріч, Петько Ширококов. Вечір — найкраща для них пора.

Дістане хтось квачика, білу фарбу і порядку не квапливо біла агрегата. Всі знають: зірочку малює, а може, й дві.

— А я вже застра...

Співають утихшим: не ладилась, значить, робота.

поле. Зупинялися комбайни. Ненадовго, до застравного ранку. Сходили до гурту комбайнери, притомлено гомоніли. Про все, чим жили ці дні. А коли тисли правиці один одному, збираючись додому, обов'язково хтось зачіпав традиційну тему:

— То як твій Микола?

— Старається.

— Мій теж не байдикує, все до штурвала прагне.

— Дозволяєш?

— Аякже. Хай набиває руку...

Вони помічники комбайнерів. Микола Шарко, Юра Гонтар, Лідія Кондріч, Петько Ширококов. Вечір — найкраща для них пора.

Дістане хтось квачика, білу фарбу і порядку не квапливо біла агрегата. Всі знають: зірочку малює, а може, й дві.

— А я вже застра...

Співають утихшим: не ладилась, значить, робота.

Вони помічники комбайнерів. Микола Шарко, Юра Гонтар, Лідія Кондріч, Петько Ширококов. Вечір — найкраща для них пора.

Дістане хтось квачика, білу фарбу і порядку не квапливо біла агрегата. Всі знають: зірочку малює, а може, й дві.

— А я вже застра...

Співають утихшим: не ладилась, значить, робота.

Вони помічники комбайнерів. Микола Шарко, Юра Гонтар, Лідія Кондріч, Петько Ширококов. Вечір — найкраща для них пора.

Дістане хтось квачика, білу фарбу і порядку не квапливо біла агрегата. Всі знають: зірочку малює, а може, й дві.

— А я вже застра...

Співають утихшим: не ладилась, значить, робота.

Вони помічники комбайнерів. Микола Шарко, Юра Гонтар, Лідія Кондріч, Петько Ширококов. Вечір — найкраща для них пора.

Дістане хтось квачика, білу фарбу і порядку не квапливо біла агрегата. Всі знають: зірочку малює, а може, й дві.

— А я вже застра...

Співають утихшим: не ладилась, значить, робота.

Вони помічники комбайнерів. Микола Шарко, Юра Гонтар, Лідія Кондріч, Петько Ширококов. Вечір — найкраща для них пора.

Дістане хтось квачика, білу фарбу і порядку не квапливо біла агрегата. Всі знають: зірочку малює, а може, й дві.

— А я вже застра...

Співають утихшим: не ладилась, значить, робота.

Вони помічники комбайнерів. Микола Шарко, Юра Гонтар, Лідія Кондріч, Петько Ширококов. Вечір — найкраща для них пора.

Дістане хтось квачика, білу фарбу і порядку не квапливо біла агрегата. Всі знають: зірочку малює, а може, й дві.

— А я вже застра...

Співають утихшим: не ладилась, значить, робота.

Вони помічники комбайнерів. Микола Шарко, Юра Гонтар, Лідія Кондріч, Петько Ширококов. Вечір — найкраща для них пора.

Дістане хтось квачика, білу фарбу і порядку не квапливо біла агрегата. Всі знають: зірочку малює, а може, й дві.

— А я вже застра...

Співають утихшим: не ладилась, значить, робота.

Вони помічники комбайнерів. Микола Шарко, Юра Гонтар, Лідія Кондріч, Петько Ширококов. Вечір — найкраща для них пора.

Дістане хтось квачика, білу фарбу і порядку не квапливо біла агрегата. Всі знають: зірочку малює, а може, й дві.

— А я вже застра...

Співають утихшим: не ладилась, значить, робота.

Вони помічники комбайнерів. Микола Шарко, Юра Гонтар, Лідія Кондріч, Петько Ширококов. Вечір — найкраща для них пора.

Дістане хтось квачика, білу фарбу і порядку не квапливо біла агрегата. Всі знають: зірочку малює, а може, й дві.

— А я вже застра...

Співають утихшим: не ладилась, значить, робота.

Вони помічники комбайнерів. Микола Шарко, Юра Гонтар, Лідія Кондріч, Петько Ширококов. Вечір — найкраща для них пора.

Дістане хтось квачика, білу фарбу і порядку не квапливо біла агрегата. Всі знають: зірочку малює, а може, й дві.

— А я вже застра...

Співають утихшим: не ладилась, значить, робота.

Вони помічники комбайнерів. Микола Шарко, Юра Гонтар, Лідія Кондріч, Петько Ширококов. Вечір — найкраща для них пора.

Дістане хтось квачика, білу фарбу і порядку не квапливо біла агрегата. Всі знають: зірочку малює, а може, й дві.

— А я вже застра...

Співають утихшим: не ладилась, значить, робота.

Вони помічники комбайнерів. Микола Шарко, Юра Гонтар, Лідія Кондріч, Петько Ширококов. Вечір — найкраща для них пора.

Дістане хтось квачика, білу фарбу і порядку не квапливо біла агрегата. Всі знають: зірочку малює, а може, й дві.

— А я вже застра...

Співають утихшим: не ладилась, значить, робота.

Вони помічники комбайнерів. Микола Шарко, Юра Гонтар, Лідія Кондріч, Петько Ширококов. Вечір — найкраща для них пора.

Дістане хтось квачика, білу фарбу і порядку не квапливо біла агрегата. Всі знають: зірочку малює, а може, й дві.

— А я вже застра...

Співають утихшим: не ладилась, значить, робота.

Вони помічники комбайнерів. Микола Шарко, Юра Гонтар, Лідія Кондріч, Петько Ширококов. Вечір — найкраща для них пора.

Дістане хтось квачика, білу фарбу і порядку не квапливо біла агрегата. Всі знають: зірочку малює, а може, й дві.

— А я вже застра...

Співають утихшим: не ладилась, значить, робота.

Вони помічники комбайнерів. Микола Шарко, Юра Гонтар, Лідія Кондріч, Петько Ширококов. Вечір — найкраща для них пора.

Дістане хтось квачика, білу фарбу і порядку не квапливо біла агрегата. Всі знають: зірочку малює, а може, й дві.

— А я вже застра...

Співають утихшим: не ладилась, значить, робота.

Вони помічники комбайнерів. Микола Шарко, Юра Гонтар, Лідія Кондріч, Петько Ширококов. Вечір — найкраща для них пора.

Дістане хтось квачика, білу фарбу і порядку не квапливо біла агрегата. Всі знають: зірочку малює, а може, й дві.

— А я вже застра...

Співають утихшим: не ладилась, значить, робота.

Вони помічники комбайнерів. Микола Шарко, Юра Гонтар, Лідія Кондріч, Петько Ширококов. Вечір — найкраща для них пора.

ГРЕЦІЯ: РЕАКЦІЯ АКТИВІЗУЄТЬСЯ

У ніч з 1 на 2 червня міністерство оборони Греції несподівано оголосило про військові навчання в столичній області. Наступного дня стало відомо про змову, що готувалася реакційним офіцерством з метою повалення існуючого ладу. Змовники мали намір арештувати політиків і військового керівництва країни, захопити парламент, урядові установи, засоби зв'язку і військової об'єкти, припинити дію конституції, відмістити намічені на осінь парламентські вибори і звільнити з ув'язнення ватажків військово-фашистської хунти, яка була при владі з 1967 по 1974 рік.

Змова прихильників хунти, що не вдалася, є ще одним свідченням активізації останнім часом реакційних сил у країні. Грецька преса не раз писала про вилазки, що почастішали, ультраправих. Буквально наступного дня після спроби перевороту в Афінах було підпалено два величезні універмаги, незадовго до цього вибухом було завдано значної шкоди будинку комітету Компартії Греції в м. Верія. Дедалі частіше на стінах будинків і на огорожах виявляються фашистська ефаска, хунтські лозунги і вимоги звільнити «чорних полковників». Активізуються й прихильники відновлення монархії в Греції. Що стоїть за цим?

Греція вступає у відновний період. Восени в країні мають відбутися парламентські вибори, які, на думку багатьох грецьких та іноземних спостерігачів, можуть привести

до перемоги демократичних сил, що, природно, ні в якій мірі не влаштує місцеву реакцію та її заокеанських покровителів, котрі й далі хочуть тримати Грецію в путах своїх ядерних баз, використати її в авантюристичній політиці нагітання напруженості в районі Середземного моря, Близького й Середнього Сходу.

Активізація правих екстремістів напередодні парламентських виборів викликала законну тривогу грецької громадськості. КПГ та інші партії демократичної опозиції зажадали від уряду вжити рішучих заходів, щоб покласти край діяльності ультраправих терористів і змовників.

Червневі події мимоволі нагадали багатьом період 1967 року, коли Греція також перебувала напередодні парламентських виборів, на яких перемога демократичних сил не викликала сумнівів. І тоді спецслужби США і НАТО з допомогою реакційного грецького офіцерства здійснили операцію «Прометей», поставивши при владі на 7 років військово-фашистську хунту.

Гіркий досвід недавнього минулого примушує Грецію бути напоготові, Народ Еллади, підкреслювалось у заяві Бюро преси ЦК КПГ, зберігає пильність і своєю рішучою боротьбою та єдністю має намір покласти край діяльності ультраправих і добитися демократичних змін.

Яніс ЛІЧОС,
грецький журналіст,
(АФН).

США. Нинішній рік ознаменувався дальшим погіршенням становища великих американських міст. У лабетах жорсткої фінансової кризи опинився Чікаго. Це велике місто країни, на думку його жителів, швидко йде до свого банкрутства.

У кризовому стані перебуває громадський транспорт: закрито ряд станцій метро, припинено рух автобусів і приміських поїздів, швидко скорочуються кількості робочих місць.

На знімку: черга біля бірні праці в одному з районів Чікаго. Цим людям довелося залишити роботу, бо у міських властей немає коштів виплат

У СВІТІ МУЗ

СУЧАСНА ЖІНКА —
ДОБРА, НІЖНА,
СИЛЬНА...

Н. Валенська: «Відчуваю особливу відповідальність за свою героїню...»

НЕДАВНО в нашому місті гастролював Оренбурзький театр драми імені М. Горького. Це свідомо пам'яті цікаві зустрічі з його творчим колективом, з молодими артистами, які у більшості вистав були достойними партнерами акторів старшого покоління. Цілу галерею зворушливих образів створила молода артистка Н. Валенська. Її героїні об'єднують внутрішня сила і доброта. Ліна з «Аморальної історії» Е. Брагинського та Е. Рязанова, Мірандоліна з «Шинкари» К. Гольдони, Наташа з «Фальшивих монет» М. Горького...

Кореспондент позачасного відділу культурного життя нашої газети **Л. ФЕДЧЕНКО** зустрілася з **Н. ВАЛЕНСЬКОЮ**.

Л. ФЕДЧЕНКО: Ніно, будь ласка, кілька слів про свої ролі і про себе в них ролях.

Н. ВАЛЕНСЬКА: Кожен актор у своїх творчих пошуках рано чи пізно приходить до класичної ролі. Вона — це справжнє випробування. На мою думку, дуже важливо знайти в драматичному матеріалі класичний і сучасний аспекти і органічно втілювати його на сцені.

В Мірандоліні я побачила сучасну жінку — розумну, добру, ніжну й сміливу. Жінку, в якій при великих її емоційних можливостях не все виходить за межі особистого життя. У чому причина? Можливо, хоч як це не дивно саме в її незалежності? Моя героїня не може поступитися бажанням відірватися у стосунках між чоловіком і жінкою. Вона боїться і страждає. І не втрачає при цьому життєрадісності, енергійності, почуття гумору.

Л. ФЕДЧЕНКО: Ви так натхненно говорите про свою Мірандоліну, що думаюється — чи не ця роль найулюбленіша?

Н. ВАЛЕНСЬКА: Мені цікаво працювати над роллю, в якій проглядає непересічний характер. І знайти до неї людини. В «Шинкарі» довелося трохи переступити межі комедійної ситуації, щоб не змазати, а жвава Мірандоліна залилася перед глядачем. Улюблена ж роль, — Ліна з «Аморальної історії». Поната, шира, дуже добра. Життя не навчило її хитрувати. У неї — сильний характер і душа, яку легко поранити.

Взагалі, таких людей ніколи не було, а от смішок чи біль від самотності у кожного свій. Сю-

годні, в добу великих швидкостей, ми часто не маємо часу, а то й бажання оглянутися на людину, яка живе поряд. І коли я граю жінку, яка залишилася самотньою, відчуваю особливу відповідальність за неї. Моя Ліна має талант — кохати. Таких людей не багато. Іноді ми не помічаємо їх, не вміємо цінувати.

А ось Людмила з вистави «Ретро» все має — матеріальне благополуччя, чоловіка, роботу, друзів, не має тільки широти. Вона холодна й байдужа.

Де виток даного жіночого характеру? Над цим замислююсь я, працюючи над роллю. Адже зіграти жіночу долю — це значить прожити її на сцені, як у житті. Лише загглившись у суть образу і переживши через нього всі радощі й невдачі героїні, можна добитися цього.

Л. ФЕДЧЕНКО: Вистава «Ретро» мала особливий успіх у кировоградського глядача. Чим ви його пояснюєте?

Н. ВАЛЕНСЬКА: Думаю, у цьому спектаклі нашому театрові вдалося досягти гармонії змісту і сценічного втілення п'єси О. Галіна. Тут — ціле сузір'я майстрів. Народний артист РРФСР С. Єжов, заслужені артистки РРФСР О. Жигалова та З. Улановська, заслужена артистка ДАРСР Л. Калужня заслужений артист РРФСР А. Солодін. Вистава — то урок душевності, людяності, доброти, яких не замінить «антикварне» благополуччя...

Л. ФЕДЧЕНКО: І, напевно, традиційне запитання: яку роль ви мрієте зіграти?

Н. ВАЛЕНСЬКА: За час, що ще подовге творче життя я грала в основному сучасність. Нинішнього року вперше зустрілася з драматургією Чехова. Роль Олени Андріївни в «Дяді Вані» — дуже складна. Мені довелося «підтягуватися», щоб довести, так би мовити, до неї, засвоїти спосіб мислення автора п'єси і прийти до власного бачення світу Чехова.

Відчуваю в собі потяг до ролей у п'єсах відомих класиків. А ще хотілося б зіграти в хорошому мюзиклі.

Впевнена, що цьогорічний гастроль — не остання наша зустріч з кировоградським глядачем. Будуть ще нові ролі і нові зустрічі, які всім нам принесуть радість.

ЗУСТРІЧ ПЕРША. П'ятирічний хлопчик стояв біля Вічного вогню перед обеліском. Невідомому солдату, і гетьману запитував свою маму:

— А хто тут поховав їх, цих солдатів?

— Добрі люди, яких рятували ці дуже сміливі і дуже красиві воїни.

— То це для них так багато квіток тут насадили? І дерева он які! Теж для них?

— Так. Щоб були вічно серед краси.

Хлопчик бере з маминих рук три квітки. Одну кладе на гранітну плиту, теплу від Вічного вогню. А потім підходить до пошитою чоловіка і дарує йому другу квітку.

— Як вас звать, дідуся?

— Мене? Василь Максимович. А тебе?

— Мене Руслан, Руслан Сушко, — відповідає гордо. Та й знову запитує: — То справді у вас зірка золоті? Це вам її дали за те, що ви були буржуї?

— Щось на зразок тако-

го. — Я б теж його бив. Але я ще не вмію добре стріляти. А ви сміливий і красивий...

Сказав та й шмигнув поміж людей з третьою квіткою. А Василь Максимович Галушкін змахнув зі щокі слезою і промовив:

— Такий слабий хлоп-

чикна.

Руслан у цю хвилину стояв уже перед молоденьким сержантом і дарував йому третю квітку:

— Ось тобі. За те, що ти сміливий, сильний і красивий...

Хлопчик біг алеєю скверу, у якому поховані відомі і безіменні солдати. Йому хотілося розсіятися доколя сміх. Але він не наважувався це зробити, бо бачив очі дорослих, які не усміхалися, — вони були притиснуті скорботою, сумом, стривожені. І водночас добрі та теплі. Хлопчик притулювся личком до маминої руки і знову проказав тихо:

— Підемо, мамо, Валю, туди. Де всі розмовляють і сміються голосно. Та накупимо квіток. І будемо дарувати дядям, у яких є хоч по одній медалі.

ЗАПРОШУЄМО ДО РОЗМОВИ

У вас маленький син. Ви думаєте, що робити з хлопчиком під час літніх канікул — поводити його в село до бабусі, влаштувати в піонерському таборі, поїхати з ним до моря?

І головне як відкрити перед хлоп'ям дивосвіт? Що скажуть батьки? Що скажуть педагоги? Що скажуть піонерські комсари і комсомольські активісти?

Що скажуть наші читачі?

А поки що — наша розповідь про восьмилітнього хлопчину, який хоче знати дуже багато, бачить звабливою стежиною свого радісного дитинства — цікавий, безтурботний, тинний загадковий. І щасливий.

спритно присів і звалив свого суперника на ґрунт. Потім випростав і невдоволено сказав:

— Я так не граюся. Хоч ти, Сергійко, й виступав у найлегшій ваговій категорії і поклав на лопатки есе профтехучилища, але не думай з мене сміятися. Ти ж здався, ти ж просто пожалів мене, навмисно став в'ялим, наче риба мийва. Та постривай. Я тобі ще покажу.

Це справді було несерйозно. Просто Русланів

відпустки ми мандруємо у ті міста, де тато виступав зі своїми хлопцями. Іздив у Миколаїв, Одесу, Київ, Світловодськ, Олександрію, Новоукраїнку, Федорівку...

— Е ні, Федорівка — не місто, це — село, моя бабуся звідти.

— Все одно там були змагання. Дядьки з літаків стрибали. Ставили чем-

З БЛОКНОТА ЖУРНАЛІСТА

Хлопчик
Руслан,

який бачив вершника на золотому коні

піонами і майстрами спорту.

— А в Одесу чого ти їдеш?

— Теж у татову відпустку. Купатися і дивитися, як борються силачі! Я пробував тренуватися. Як вони. Але нічого не виходить. Не дають мені штанги. Кажуть: «Стрибай, плавай, гасай за м'ячем а до заліза — зась!» Торік я поїхав з мамою в Київ, щоб побачити татову команду. Там заблудився, бо батько пішов купувати мені морозиво, а я переплутав його плечі з плечима якогось олімпійця. То й побіг за чужим татом. Але знайшовся одра-

лан Сушко, який щосуботи і щонеділі, щовечора їде зі своїм татом у парк, в кінотеатр, просто на прогулянку до річки чи на стадіон. Микола Євгенович в розмовах ставиться до нього як до дорослого. А душею і серцем — як до дитини, рідної, дорогої, такої слухняної і непосидючої.

І згадав я тоді слова Героя Радянського Союзу Василя Максимовича Галушкіна, котрий у дні війни виносив з-під обстрілу дитячий сиріт: «Таки найперший захисник для них — батько. Та він загинув, рятуючи інших дітей. Тепер будемо захищати ми їх — від зла й недоброт сили. Як рідні батьки...»

ЗУСТРІЧ ЧЕТВЕРТА. І не остання. Кращий учень 1-го класу Кіровоградської десятирічки № 6 Руслан Сушко промчав шкільним подвір'ям, вигойдуючи над головою дзвоником. Все, останній день навчального року. Хлопчик біг і радісно сміявся. І сміялася його мати, і Галина Іванівна, його вчителька.

Я взяв у нього коротеньке і таке незвичне для мене інтерв'ю. Запитую його цілком серйозно, мов бувелог:

— Які ж плани на майбутнє, Руслане?

— І це йому дуже подобається (звертається ж, ніби до дорослого).

— Готуватимусь до осені. В спортивну школу піду, мабуть. Борьба класична — це пріям. Мені б і плавання та стрільба з пістолета.

— А як буде в тебе влітку?

— Поїду в піонерський табір. Там тато — інструктор. І мені єзв путівку. То я допомагатиму йому. Та ще хочемо перечитати багато книжок і переночувати біля есгніша в лісі. В кінотеатр ходитиму.

— Як ж кінофільми тобі подобаються?

— «Вершник на золотому коні», наприклад.

— То це не для дітей.

— Чому? Це — фільм-легенда. Згадайте: пісня зупиниле чудовиська, кетів розпускається, коли зустрічаються хороші люди.

Собор — справжнє чудо. Високі бані, стрімчасті вікна. І все це виготовлено... з сирниці.

Б. Б. БОГУСЛАВСЬКИЙ за професією бухгалтер. А у вільний час майструє з сном Борею моделі архітектурних пам'яток, будівель тощо.

У селі Лушівому Ульянівського району кожен знає про це захоплення. А незабаром з роботами Богуславських ознайомляться й відвідувачі районної виставки творів народних умільців.

Фото І. КОРЗУНА

Хлопчик щebetав. А мати його плакала. Бо бачила, як болісно зітхнув Василь Максимович Галушкін, торкнувшись поглядом підкошеного аж до плеча рукава піджака колишнього фронтовика...

ЗУСТРІЧ ДРУГА. У залі стихає гомін. Кремезний чоловік, весь у білому, з прапорцем у руці голосно сказав:

— На кидим викликається чемпіон нашого двору Руслан Сушко.

А чемпіоном лише сім. Він у борцівському костюмі. Зібраний, насторожений і нумедний, мов герой мультиплікаційного фільму. Порівнявся з невисоким худорлявим хлопцем, схопив його за руку,

му дворі мене ніхто не перемаже і ніхто не повадить на траву. Я можу більше за тебе підтягнутися на гімнастичній драбині. Хоч ти й майстер спорту, а вийшов з форми.

— А це ти вже куди зібрався?

— На дядькову дачу. Там садитимемо калину і цибулю. А потім розчистимо річку і буде в нас крижаниця!

Я слухав його щebetання і згадав травневу розмову на конференції батьків, яку проводив міський відділ народної освіти. Там була зачитана анкета для старшокласників. Одна дівчинка так відповідала на запитання «Що мені запам'яталося у зустрічах з батьком?» «Та дуже мало. За десять років мого навчання ми лише один раз пішли разом з ним в кіно, а потім їли морозиво і бавилися на гойдалці». Прикро. Але мене розвеселив Рус-

зу. Тато з мегафоном мене розшукав.

— А це ти вже куди зібрався?

— На дядькову дачу. Там садитимемо калину і цибулю. А потім розчистимо річку і буде в нас крижаниця!

Я слухав його щebetання і згадав травневу розмову на конференції батьків, яку проводив міський відділ народної освіти. Там була зачитана анкета для старшокласників. Одна дівчинка так відповідала на запитання «Що мені запам'яталося у зустрічах з батьком?» «Та дуже мало. За десять років мого навчання ми лише один раз пішли разом з ним в кіно, а потім їли морозиво і бавилися на гойдалці». Прикро. Але мене розвеселив Рус-

А що там багато про лю-

бес показують, то нічого — казка ж. Я, знаєте, теж закохався, — відкривав мені свою таємницю Руслан. — В одну десятикласницю. У неї довгі-предовгі коси, лагідні і веселі очі, вона знає багато казок, гарно співає. У неї гарний і добрий тато...

Вибач, Русленчику, що повідав усім твою таємницю. Але так хочеться, щоб в усіх дітей були гарні і добрі тата.

М. КРОКУН.

**В. а. редактора
А. РОМАНЮК.**

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП
м. Кировоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: відділу листів і масової роботи — 2-45-36; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-45-57; відділу пропаганди — 2-45-36; відділу учнівської молоді — 2-45-35; відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; відділу молоді — 2-56-65; фотолaboratorii — 2-45-35; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глібини, 2.

По українськом мові.

БК 06987. Індекс 61107.

Обсяг 0,5 друк. арш

Зам. № 398.

Тираж 54100